

De Hertogheleijcke Heraut

het officiële staatsblad van het Hertogdom van Turingen
editie januari 640

Turingenstad aangevallen!

Het onmogelijke is gebeurd. Onze eigen hoofdstad, in het midden van ons zo grootse en veilige rijk zelf is aangevallen. In het duister van de nacht kwamen zij tevoorschijn: duizenden ondoden geleid door necromantiërs van de Zwarte Orde.

Deze duistere tovenaars gebruikten de begraafplaatsen in de omringende dorpen om die nacht ondoden op te roepen. Helaas werden deze plaatsen niet meer beschermd door de plaatselijke priesters van Helos, omdat zij nog steeds onder curatele stonden (*zie Hertoghelijcke Heraut editie jan. 639*). De necromantiërs en hun ondode creaturen wisten onze hoofdstad binnen te dringen en belangrijke doelen aan te vallen.

Eén der necromantiërs wist zelfs het paleis binnen te dringen en een aanval te doen op onze vorst en heerser, de Hertog Michael zelf. Gelukkig kon Marcellus de Zwarte, één der tien Gouden Ridders, door de ondoden heen breken en de necromantiër uitschakelen voordat deze onze Hertog kon verwonden. Volgens de woordvoerder van de Hertog, Marius van Turingen, is de Hertog ontdaan, maar ongedeerd.

Tevens werd de burcht der militia aangevallen, ook de haven en de recent geopende vestiging van de Schola Magica werden niet gespaard. Temidden van al deze ondoden zwierven zelfs drie vampieren door de straten. Zij zaaiden dood en verderf totdat een eenheid van de tempel van Ragnor, helaas daarbij zelf zware verliezen lijdend, met de drie vampieren wist af te rekenen.

In een ander deel van de stad leken de kansen ten kwade te keren voor het 13^e peloton van de Militia, dat ingesloten werd door de oprukkende ondoden en necromantiërs. Toen geen redding meer mogelijk leek, barstten de deuren van de Tempel van Helos open. Aangevoerd door de Eerste priester, Anselm de Gaay-Fortman, traden dertig priesters van

Helos naar buiten om met hun gebeden deze ondoden te vernietigen. Zij slaagden: dit was de redding van het 13^e peloton, echter het effect was slechts een druppel op een gloeiende plaat ten aanzien van de totale omvang van de aanval van de ondoden.

Vele moedig gesneuvelde priesters, magiërs en soldaten van de Militia in de gehele stad, werden door de kwaadaardige necromantiërs herrezen en traden tussen de linies van de ondoden om tegen hun voormalige kameraden te vechten. Hebt medelijden met hun zielen!

De overmacht van deze duistere wezens was groot en het leek erop dat de moedige verdedigers van onze magnifieke kapitoel het onderspit zouden delven, toen de ondoden zich plots uit de stad terugtrokken het omringende bos in. Tijdens deze aftocht hebben de moedige strijders van ons Rijk vele van deze wanstaltige creaturen vernietigd.

Intussen zijn de herstelwerkzaamheden aan de verdedigingswerken in volle gang, want de dreiging van de ondoden lijkt nog niet over. Door de hele stad gaan geruchten dat in de bossen de ondoden zich hergroeperen voor een genadeslag... Of zouden deze wezens in rook op zijn gegaan? En waarom trokken de ondoden zich plots terug? Was er een groter, voor ons onbekend doel? Het zal misschien nog een tijd duren voordat duidelijk wordt wat er van deze wezens geworden is. Duidelijk is dat angst heerst in Turingenstad.

Onze dankbaarheid, ons respect en onze waardering gaan uit naar allen die meegestreden hebben in deze strijd voor het goede.

Ons medeleven gaat uit naar de gezinnen van diegenen die hun leven hebben gegeven in dezelfde strijd.

Lang leve Turingen!
Lang leve Turingen!
Lang leve Turingen!

De Hertogheleijcke Heraut

het officiële staatsblad van het Hertogdom van Turingen
editie januari 640

Tempel van Helos vrijgesteld

De dag na de angstige strijd en het heldhaftige optreden van de priesters van Helos heeft de Hertog de curatele van de Tempel van Helos opgeheven. De Zilveren Ridders hebben de bewaking opgeheven en vanaf gisteren hebben de priesters van de Heer des Doods hun vrijheden terug.

De eerste priester van Helos zelf, heeft echter de regelgeving wel gehandhaafd dat iedere priester of priesteres van Helos die Turingenstad betreedt zich eerst dient te melden bij de tempel. Na introductie in de Tempel mag de priester of priesteres zich vrij bewegen.

Eerste priester van Helos openbaart

De eerste priester van Helos, Anselm de Gaay-Fortman, hoofd van de tempels van de God van de Dood (zo genoemd, omdat hij de enige priester van Helos is die niet een partner-verband heeft) heeft een openhartige toespraak gehouden op het grote tempelplein in Turingenstad.

In zijn toespraak verklaarde hij, dat het inderdaad mogelijk is dat een kleine groep aanhangers van Helos van het pad is afgedwaald en getracht heeft persoonlijke macht te verzamelen. Veel waarschijnlijker is dat niet-gelovige lieden de priestermantels van Helos als dekmantel voor hun duistere praktijken gebruikten. Zij werkten samen met de groenhuiden en zijn verantwoordelijk geweest voor enkele aanvallen op grensposten en kloosters, (o.a. het Klooster de Witte Haven, dat nu bijna twee jaar geleden gevallen is – red.).

De Tempel van Helos distantieert zich onvoorwaardelijk van deze acties en is voornemens om deze bedriegers of verdwaalde schapen te vinden en te

straffen voor hun daden. De priesters van Helos zullen niet rusten tot hun orde weer rein is en de afgedwaalden niet langer meer een bedreiging vormen.

Militia stelt Inquisiteur aan

Om de groeiende dreiging van de Zwarte Orde tegen te gaan en de macht der necromantiërs in Turingen en zelfs op Auros voor eens en voor altijd te breken, heeft de militia in opdracht van Hertog Michael van Turingen een inquisiteur aangesteld. De Heer Rudolf Rombrecht zal verantwoordelijk worden voor de opsporing van alle elementen der kwade kunsten en de verdelging hiervan. Hiervoor is hem de volledige medewerking der militia en Zilveren Ridders aangeboden en hebben alle tempels en de Schola Magica hem hun medewerking aangeboden.

Over zijn precieze plan van aanpak is tot op heden nog weinig bekend, maar in een zeer gepassioneerde rede bij zijn aanstelling deed de heer Rombrecht er geen twijfel over bestaan, dat dit heerschap niet zal rusten voordat alle aanhangers van de Zwarte Orde gevonden, berecht, veroordeeld en terechtgesteld zijn.

(boodschap)

Deze editie werd U mede aangeboden door :

Abraham's aankleding

*Voor al uw kleding en kostuums!
Op maat en op tijd!*

U vindt ons op de Prinsengracht 16

RADON zij geprezen

Enige tijd geleden heeft de Orde van Radon de tekst gevonden in de Tempel des Tijds bekend gemaakt aan eenieder. Recent is er een tweede vergelijkbare tekst verschenen in het Boek van Radon, de Vissai van onze machtige Heer, Radon.

Beide teksten zijn vertaald door de Heer Locus en aan ons aangeboden en hiervoor onze dank. Een dankbaarheid die ook uitgaat naar de Vrouwe Daphne, priesteres van Radon en de Heer Endar, voorvechter van Helena voor het beschikbaar stellen van de teksten aan de tempel van de God der Kennis en Magie.

Voor de volledigheid zal eerst nog het eerste stuk tekst volgen en daarna de recente aanvulling hierop.

Sinds het begin der tijden, of wellicht zelfs daarvoor, bewoog ik me in eenzaamheid door het niets. Mijn oneindige intellect bezig met onbegrijpelijke zaken en verder niets. Wachtend op het moment dat ik die ander zou treffen. Eeuwig wachtend.

Het moment waarop ik haar ontmoette leek even alles stil te staan, maar er was niets om stil te staan. Langzaam kwamen we elkander naderbij. Was deze nieuwe emotie wellicht nieuwsgierigheid of was het nu toch de ellenlange eenzaamheid die dit teweeg bracht. Hoe dan ook, toen zij haar hand naar mij uitstreekte deed ik hetzelfde.

Langzaam kwamen we steeds dichterbij, steeds dichterbij. Na een moment dat zelfs voor mij een eeuwigheid leek was het moment van contact daar en eindelijk raakten we elkaar aan. Het gevoel van die aanraking was ongelooflijk en een traan rolde over mijn wang naar beneden.

De traan viel in het niets en bleef daar hangen en vormde een platte plaat van water, minuscuul klein en toch zo oneindig.

Ze keer naar mijn hangende traan en veegde een druppel van haar eigen wang en liet deze op mijn druppel vallen.

Het water kolkte en de tranen mengde zich. Enkele ademteugen verder was alles weer tot stilstand gekomen.

Binnenin het water had zich een land gevormd, kleine spikkeltjes van steen en aarde dreven in het water.

We keken elkaar aan en keken naar onze creatie. Een glimlach verscheen op haar gezicht en van de pracht van haar lach zag ik de sterren en zonnen tevoorschijn komen.

Zulk prachtigs deed me een zucht van genot slaken en met mijn vervliegende adem begonnen de werelden om de zonnen te draaien en de manen om de werelden. Sterren implodeerden en werden wederom geboren.

Weer keken we elkaar aan en blaakten in de schoonheid van onze creatie.

Voor een oneindigheid keek hij me aan. Die en onmetelijk wijze oneindig droeve ogen starend in de mijne. Onze creatie roerde hem, zijn ogen verraadden dat.

Zachtjes blies ik naar de wereld tussen ons in en van mijn adem schiep ik twee rassen om onze wereld te bevolken. Om ons te vergezellen en te vermaken.

De tijd was echter niet mijn domein en de wezens waren eindig. Hun vergankelijke levens vlogen voorbij en leken ons niet bij te houden.

Weer die droefheid in die ogen welke ik niet kon aanzien. Ik besloot wederom een stukje van mijn adem te geven in de creatie van nieuwe wezens. Onze kinderen welke ik in licht en in duister baarde. Tot vier keer twee aan toe gaf ik een deel van mij voor het leven van hen.

Een schittering in zijn ogen deed me opkijken. Hij keek me aan en glimlachte. Langzaam ademde hij uit en onze kinderen blaakten in zijn adem, zijn kracht.

Zij zouden ons tot in de eeuwigheid kunnen vergezellen.

Of althans dat hadden zij gekund. Maar helaas gingen licht en duister toch niet samen. Strijd en haat onderling, woede en afgunst. Creatie is niet perfect. Alles wilde wij geven, maar het mocht niet baten. Dit hadden we zo nooit gewild.

Deze creatie is niet voor ons bestemd en dus zullen wij moeten vertrekken. Maar niet voordat we nog een daad verricht hebben. Scheppen zullen we nog eenmaal en ditmaal zal het tussen licht en donker inzitten. Goed en slecht in zich hebben. Nooit aan een of andere zijde eeuwig in het midden zullen zij onze toekomst in zich hebben.